

HEIDI SWAIN



*Aurinkoa ja
apilankukkia*



Heidi Swain

Aurinkoa ja apilankukkia

Suomentanut: Pirjo Lintuniemi

Saga Egmont

Aurinkoa ja apilankukkia

Suomentanut: Pirjo Lintuniemi

Alkuteos: Sunshine and Sweet Peas in Nightingale Square

Alkuteoksen kieli: englanti

Text Copyright © Heidi Swain 2019

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Cover image: Midjourney

Cover design: Emma Björklund

Copyright © 2018, 2026 Heidi Swain ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727302294

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

*Isoisälleni Herbille,
joka kasvatti tuoksuherneitä tuhansittain*

Prologi

”Onko kaikki varmasti hyvin, Kate?” David kysyi, kun häämatkamme lento viimein laskeutui ja minä käännyn istuimellani katsomaan ensimmäistä kertaa italialaista auringonnousua. ”Tiedän, että hän sanoi sinulle jotakin.”

”Takuuvarmasti”, vastasin ja pudistin päätäni karkottaakseni mielestäni äitini kovat varoituksen sanat. Hänen mukaansa avioliittoni kestäisi puoli vuotta, jos sitäkään. ”Kaikki on hyvin. Ei se ollut mitään.”

”Mutta sinä myöhästyit kirkosta”, David jatkoi itsepintaisesti vakuutteluistani huolimatta. ”Reilusti.”

”Minähän kerroin jo”, nauroin ja tartuin samalla tuoreen aviomieheni käteen suukottaakseni sitä. ”Se johtui isän jahkailusta. Hän hermoili enemmän kuin minä.”

David nyökkäsi.

”Luulitko, että äiti onnistui viimein vakuuttamaan minut?” kysyin puoliksi vitsaillen. ”Toivottavasti et kuvitellut, että hän oli saanut minut muuttamaan mieleni.”

”Sekin ajatus kävi mielessäni, kun viisarit tikittivät eikä sinua näkynyt”, David tunnusti poikamaisesti virnistäen.

”Sitten olet vielä harhaisempi kuin äiti”, totesin paheksuvasti. ”Rakastan sinua, David, eikä se muutu miksikään, vaikka äiti kuinka huomauttelisi.”

Se oli totta. Rakastin vieressäni istuvaa miestä sydämeni pohjasta. Olin rakastanut häntä siitä hetkestä lähtien, kun näin hänet ensimmäisen kerran. Kyllä, hänen suhdehistoriansa oli epämääräinen, mutta tiesin, ettei hän ollut enää se sama ihminen. Valitettavasti äitini ei ollut samaa mieltä, mutta jos hän olisi kiinnittänyt puoliksikaan niin paljon huomiota moitteettomaan nykyhetkeen kuin Davidin irtosuhteita vilisevään menneisyyteen, hän olisi taajunnut, kuinka hyvin me sovimme yhteen.

David ei ollut vilkaissutkaan muita naisia sen jälkeen, kun suhteemme oli muuttunut vakavaksi, ja istuessani lentokoneessa ja valmistautuessani tutkimaan Roomaa, Venetsiaa ja muuta Italiaa näin sekä avioliittoni että urani tulevaisuuden lupaavana edessäni. David ja minä olisimme kumppaneita niin elämässä kuin työssämme antiikkialalla. Olimme toki kumpikin tehneet uhrauksia, jotta suhteemme toimisi, mutta olimme myös molemmat yhtä vakaasti sitoutuneita.

”Äiti ei vielääkään tunne sinua niin kuin minä”, lohdutin, ”mutta kyllä hän oppii tuntemaan. Ajan mittaan.”

David ei näyttänyt vakuuttuneelta.

”Kunpa saisin hänet tajuamaan, kuinka paljon rakastan sinua, rouva Kate Harper.” Äkkiä David tokaisi aiempaa totisempaan: ”Haluan vain hänen ymmärtävän, etten ikinä satuttaisi sinua ja että tämä vanha pantteri on todella päässyt pilkuistaan.”

”Hei”, huudahdin vihkimänimeni kutkutellessa mieltäni, ”mikä ihmeen vanha! Ei ikäeromme niin suuri ole.”

David ei kuitenkaan ollut valmis lopettamaan tunteellista juulistustaan.

”Ei”, hän jatkoi, ”olen tosissani, Kate. Sinä olet parasta, mitä minulle on koskaan tapahtunut. Olet ollut raikas tuulahdus siitä hetkestä lähtien, kun näin sinut, enkä ikinä tekisi tai sanoisi mitään, mikä satuttaisi sinua tai saisi sinut epäilemään minua. En piittaa siitä, mitä muut minusta ajattelevat. Minun täytyy tietää vain, että sinä luotat minuun sydänjuuriasi myöten.”

Suljin silmäni, kun hän otti kasvoni hellästi käsiensä väliin ja painoi huulensa minun huulilleni. En ollut koskaan tuntenut itseäni yhtä onnelliseksi, rakastetuksi ja arvostetuksi. Tartuin hetkeen tiukasti ja talletin sen sisimpääni säilyttääkseni sen siellä.

”Luotan sinuun”, kuiskasin ja katsoin häntä syvälle silmiin.

Luku 1

KAHDEKSAN VUOTTA MYÖHEMMIN

”En ymmärrä, miksi sinun ylipäättään täytyy lähteä.”

Niin David oli alun perin reagoinut, kun olin kertonut muuttavani pois talostamme ja lähteväni lopullisesti myös Lontoosta. Seuraavina viikkoina hän oli keksinyt päivittäin uusia asioita, joihin vedoten hän voisi suostutella minut jäämään.

”Ei ole mitään syytä, miksi sinun pitäisi lähteä”, hän oli väittänyt tajuttuaan, että olin kuin olinkin tosissani, kun sanoin aloittavani puhtaalta pöydältä ja lopettavani kissa ja hiiri -leikin.

Kaikenlaisten leikkien ajat olivat todellakin ohi, mutta David ei suostunut uskomaan sitä. Jonkin aikaa minun oli ollut vaikea uskoa sitä itsekään. Jossain vaiheessa Davidin ehdotukset uudesta alusta olivat kuulostaneet lähes houkuttelevilta, mutta lopulta olin oivaltanut, etten voisi tyytyä puolivillaiseen suhteeseen, jossa en pystyisi elämään onnellisena elämäni loppuun asti. En voisi enää mitenkään saada sitä, mistä olin aikoinani ollut täysin val-

mis luopumaan, ja nyt se, mitä oli jäänyt jäljelle, ei enää riittänyt. Se oli jotain aivan muuta kuin mitä olimme luvanneet toisillemme häämatkallamme kahdeksan vuotta sitten.

”Olen jättänyt sinut rauhaan, enkö vain?” David totesi nyt asiallisesti.

Se oli totta. Itse asiassa hän oli käyttäytynyt täysin moitteettomasti koko tapahtumasarjan ajan ja noudattanut joka ikistä määräystä, jonka lakitiimini oli antanut.

”Olen muuttanut pois”, David jatkoi. ”Olen jopa sanonut sinulle, että saat tämän asunnon, saat sen joka ikisen tiilen, ja asianajajasi on juoninut minulta jo yli puolet yrityksestä.”

”Yrityksestä, jonka me loimme ja perustimme yhdessä”, muistutin lempeästi.

”Aivan”, David myönsi lysähtäessään sohvalle. ”Anteeksi. Tiedän, että sinulla on oikeus siihen. En vain kestä ajatusta, että tulet olemaan niin kaukana, ja siksi lauon typeryyksiä.”

”En minä nyt *niin* kauas muuta”, huokaisin. ”Sitä paitsi sinä menetit kaikki oikeudet pitää minut lähelläsi, kun...”

Puraisin kieltäni, jotta sanat eivät vyöryisi ulos suustani, ja palautin mieleeni, kuinka jatkuva inttämiseni oli alun alkaen käynnistänyt koko tuhoisan tapahtumaketjun.

”Tiedän, mitä tein”, David myönsi päätään pudistaen. ”Tiedän sen, mutta en voi pyydellä anteeksi loputtomasti, sillä jossain vaiheessa sekin menettää merkityksensä.”

Hän kuulosti aivan epätoivoiselta, ja minä manasin naiiviutani, jonka takia olin kuvitellut voivani taivutella hänet tahtooni sen jälkeen, kun olisimme päässeet avioelämässämme mukavasti alkuun. Jos olisin pitänyt kiinni solmimastamme sopimuksesta, Davidin kaverit ihmettelisivät yhä, miten olin onnistunut kesyt-

tämään heidän rakastamansa ”vanhan ketun”, jolla oli kamala maine.

”Toistä puheen ollen”, David sanoi vaihtaen onneksi taktiikkaa, ”Francesca Lucca kyseli sinua tänään. Hän halusi tietää, oletko löytänyt mitään hänen uuteen Firenzen taloonsa sopivaa.”

Keskeytin pakkaamisen ja seisahduin kädet lanteilla.

”Älä vain sano, ettet ole kertonut hänelle.”

”Miten voisin kertoa?” David kohautti olkapäitään. ”Hän on harras katolinen. Avioero ei sovi hänen pirtaansa.”

”No, ei se sopinut minunkaan pirtaani ennen kuin sinä...” Komensin itseäni lopettamaan ja vedin syvään henkeä.

Oli ihme, ettei piikittelymme ollut koskaan yltnyt sellaiseksi, mitä olisimme joutuneet todella katumaan. Silti kommunikointi alkoi käydä aina vain vaikeammaksi, ei suinkaan helpommaksi. Muuttoni tapahtui juuri kreivin aikaan, sillä onnistuimme vielä pitämään harvasanaiset keskustelumme jotakuinkin asiallisina.

”No, nyt sinun täytyy huolehtia hänestä yksinäsi”, totesin yksikantaan.

Minun ja Davidin perustama yritys toimi niin, että me kiertelimme ympäri maailmaa ja etsimme antiikkia, käsityötaidon näytteitä ja erikoisia esineitä, jotka ilahduttaisivat vaativia asiakkaitamme, ja he puolestaan olivat valmiita maksamaan sievoisia summia tarjoamastamme ”etsintäpalvelusta”. Francesca Lucca oli yksi varakkaimmista ja krantuimmista asiakkaistamme, ja hän oli aina hoitanut asioitaan mieluummin minun kuin ”sen tuhman pojan” kanssa. Koska David oli melkein viisitoista vuotta minua vanhempi, en osannut pitää häntä poikana, mutta ”tuhma” osui kyllä nappiin.

”Jätätkö kaiken tämän?” David kysyi osoittaen pientä sivupöytää, joka oli täynnä valokuvia.

”Jätän”, vastasin olkapäitäni kohauttaen. Katsoin toisaalle ja mietin, oliko David huomannut, etten käyttänyt enää vihkisor-musta. ”Pääni on täynnä muistoja, David. En tarvitse valokuvia.”

Oli kuitenkin yksi valokuva, jonka olin pakannut mukaani. Se oli otettu sinä kesänä, jolloin me tapasimme, juuri ennen viimeistä yliopistovuottani. En ollut halunnut silloin mennä kotiin kesäloman ajaksi, joten olin tarvinnut töitä maksaakseni vuokrani. Olin käynyt hirvittävässä työpaikkahaastattelussa pikaruokaravintolaketjussa ja päätenyt sen jälkeen antiikkiliikkeeseen toivoen kauniiden esineiden näkemisen rauhoittavan mieltäni.

Yleensä sisäinen myllerrykseni tyyntyi gallerioissa ja museoissa, mutta antiikkiliike oli sopivan lähellä ja sinne pääsi ilmaiseksi. Liikkeen omisti Davidin ystävä, ja David sattui olemaan paikalla neuvottelemassa pienen patsaan hinnasta. Jotenkin he vetivät minut mukaan keskusteluun, ja silloinen ujo ja kömpelö kaksikymppinen ihastui korviaan myöten hienostuneeseen, fiksusti puhuvaan mieheen, joka maksoi art deco -esineestä aivan liikaa vain siksi, että minä sanoin pitäväni siitä.

”Lähde kanssani lounaalle”, David ehdotti, kun poistuimme viileästä kauppakeskuksesta ja astuimme keskipäivän auringon-paahteeseen. ”Se pehmentäisi iskua, joka pankkitiliini juuri kohdistui.”

Minä vaadin saada maksaa, mutta koska minulla ei ollut varaa muuhun kuin hampurilaisiin ja ranskalaisiin, söimme niitä puistossa puun varjossa. Se oli eriskummallinen alku, kaikin tavoin epätavallinen iltapäivä, mutta sen päätteeksi minulla oli työpaikka, jonka turvin pärjäisin kesän, ja rintani paisui rakkautesta, jonka kämppäkaverini varoitti vielä särkevän sydämeni.

Särkevän sydämeni...

”Voit pitää ne”, sanoin nopeasti palatessani puolitäysinäisen muuttolaatikkoni pariin. ”Ja veistoksen.”

”Voi, Kate”, David valitti päätään pudistaen. ”En voi uskoa, että tässä kävi näin.”

”En minäkään”, niiskahdin.

Olin aina olettanut, että kun suhteet päättyvät erimielisyyksiin, silloin huudetaan ja syytellään, käyttäydytään dramaattisesti ja paiskotaan ja hajotetaan tavaroita, mutta meidän eromme ei ollut ollut ollenkaan sellainen.

”Kunpa voisin vihata sinua”, huokaisin ja toivoin, etten olisi ollut kaikesta huolimatta yhä hiukan rakastunut Davidiin.

Olin nähnyt toisten ihmisten suhteiden särkyvän, ja se tuntui johtavan välittömästi vihaan ja katkeruuteen, mutta minä en päässyt lähellekään kumpaakaan tunnetta, vaikka Davidin teon seuraukset olivat olleet nöyryyttäviä. Ellen olisi kokenut olevani vastuussa sotkusta, johon suhteemme oli ajautunut, olisin saattanut kyetä tuntemaan voimakkaammin, mutta kannoin vastuuta, enkä siksi kyennyt enempään.

”Kunpa pystyisin edes menettämään malttini kanssasi”, sanoin ääneen samalla kun mietin, helpottaisiko raju raivonpuuska tuskaani edes hiukan.

”Ehkä et pysty käymään kimppuuni, koska meidän ei ole tarkoitus lähteä eri teille”, David ehdotti toiveikkaasti. ”Ellet pysty vihaamaan minua, ehkä se tarkoittaa, että meidän pitäisi yrittää korjata asiat. Voisin mennä terapiaan, parisuhdeneuvontaan tai jonnekin.”

Tiesin, ettei mikään parisuhdeneuvonta maailmassa pystyisi takaamaan sellaista lopputulosta, mitä halusin.

”Ei, David”, tokaisin tiukasti, ”ehdottomasti ei. Päätös on tehty, ja nyt meidän pitää pitää siitä kiinni. Minä haluan pitää siitä

kiinni”, muistutin siippaani siltä varalta, että hän erehtyisi kuvittelemaan, että meillä voisi olla jonkinlaista toivoa.

”Mihin sinä sanoitkaan muuttavasi?” hän kysyi nopeasti noustessaan ylös. Hän yritti yllättää minut niin, etten huomaisi varoa.

”En ole sanonut sitä.”

Oli ollut vaikeaa olla kertomatta hänelle uudesta kodistani Norwichissa. Talo sijaitsi paikassa, jota kutsuttiin Nightingale Squareksi, ja sitä vastapäätä kohosi näyttävä, viktoriaaninen rakennus nimeltä Prosperous Place. Se oli juuri sellainen kiinteistö, jollaisia meidät oli palkattu kalustamaan, ja tiesin, että sen historia olisi kiehtonut Davidia yhtä paljon kuin minuakin.

”Mutta ei se ole kovinkaan kaukana täältä”, lisäsin. ”Ja saat minuun yhteyden asianajajani kautta, jos tarve vaatii. Yritä olla ajautumatta liiallisiin kurittomuuksiin nyt, kun olet taas nuori, vapaa ja sinkku, jooko?”

”Haluaisin olla vain yhtä niistä”, David totesi murheellisesti.

Se kiteytti osan ongelmaa, jonka olin tajunnut aivan liian myöhään. David oli aina ollut osittain tuhma poika, joka ei ollut halunnut kasvaa aikuiseksi.

Luku 2

Koska olin maksanut käteisellä eikä välittäjä kuulunut mihinkään ketjuun, talokauppa oli sujunut todella helposti, ja koska rakennuksen arvioinnissakaan ei ollut ilmennyt mitään ikävää, pääsin jättämään Lontoon ja Davidin pettämät aviovalat taakseni lähes saman tien. Onneksi minulla oli varaa pitää sapattivuosi, joka soisi minulle aikaa totutella elämään yksinäni ja kunnostaa uusi kotini.

Olin onnellinen päästessäni muuttamaan jonnekin, missä kukaan ei tuntisi minua. Kaikki Lontoon ystäväni olivat olleet alun perin Davidin ystäviä, ja suurin osa heistä oli lähempänä hänen kuin minun ikääni. Niinpä oli vain luonnollista, että kun totuuden hetki oli koittanut, he olivat tukeneet minua, mutta palanneet sitten takaisin Davidin riveihin. En piitannut siitä, että omat rivini olivat tyhjät. Itse asiassa maisemanvaihdoksen tarjoamasta puhtaasta pöydästä oli tullut loistava majakka, joka kohosi kahlaamastani murheen merestä.

”Kiitos kaikesta”, huikkasin portilta, kun muuttomiehet suun-

tasivat takaisin Lontooseen mukanaan reilu tippi ja lämpöiset kiitokset sen jälkeen, kun he olivat nostelleet ja järjestelleet uudestaan joitakin asuntoon jätettyjä huonekaluja.

”Olkaa hyvä vain. Hyvää jatkoa.”

”Kiitos”, sanoin kääntyessäni takaisin pihatielle. Ehdin kuitenkin nähdä verhojen heilahtavan oikeanpuoleisessa talossa. ”Pieni tuurinpoikanen ei olisi pahitteeksi”, mutisin sulkiessani oven ja tarkastellessani laatikoiden jättämää uutta asumustani.

Minua harmitti, että äiti oli ollut oikeassa kaikesta, vaikka hänen aika-arvionsa ei ollutkaan osunut kohdalleen. Yksi hänen täydellisesti muotoiltu toteamuksensa oli kuitenkin ohjannut minut Norwichiin eikä takaisin Wynbridgeen. ”Tiedät, että se on ainoa järkevä teko”, äiti oli sanonut yrittäessään taivutella minua palaamaan kotiin, ja hän oli ollut oikeassa. Lapsuudenkotiin ja perheeni hellään huomaa palaaminen olisi ollut ”järkevää”, ja juuri siksi en tehnyt niin.

Niin epätyypillistä kuin se minulle olikin, en halunnut enää olla järkevä, eikä minua todellakaan huvittanut kohdata kohoavia päitä ja sääliä katseita, jotka minua olisivat vääjäämättä odottaneet Fenlandin Wynbridgessä, jos olisin palannut parantelemaan särkynyttä sydäntäni sinne.

Olin soittanut veljelleni Tomille saadakseni tukea löydettyäni talon, joka ainakin nettisivuilla näytti täydelliseltä turvapaikalta tunteiden uuvuttamalle ja pian eronneelle, kolmekymmentävuotiaalle naiselle. Joutuisinhan kohtaamaan kokonaan uuden elämäntilanteen asettamat haasteet, koska täydelliseltä vaikuttanut onneni oli särkynyt täysin.

Tietokoneen ruudulla hymyilevä pieni talo Nightingale Squarella näytti vastaukselta rukouksiini. Paikalta, jonne voisin piiloutua ja jossa voisin hoivailla murtunutta sieluani kaikessa rau-

hassa. Kyllä, olin rakastunut taloon päätä pahkaa heti ensi silmäyksellä. Ja kyllä, oli pakko myöntää, että kyseinen piirre ei ollut ollut minulle hyvästä aiemmin, mutta uskoin silti vakaasti, että muutto Nightingale Squarelle olisi juuri sellaista vaihtelua, mitä tarvitsin.

Kälyni Jemma ei kuitenkaan ollut yhtä luottavainen.

”Oletko varma, että Jemma tulee toimeen ilman sinua?” olin kysynyt Tomilta, kun olimme sopineet Skypessä menevämme katsomaan taloa.

”Totta kai hän tulee”, Jemma oli puuttunut puheeseen. ”Vaikka hän toivookin kovasti, että inhoaisit tönöä ja päättäisit palata kotiin.”

Oli mielenkiintoista, että suurin piirtein kaikki perheenjäseneni olettivat minun pitävän Wynbridgeä ”kotinani”, vaikka olin lähtenyt opiskelemaan yli kymmenen vuotta sitten enkä ollut asunut Wynbridgessä enää sen koommin.

”Ei Norwich missään maailman ääriässä ole”, muistutin Jemmaa, kun hänen rypistynyt otsansa ilmestyi näkyviin, ja irvistin ajatukselle muutosta takaisin lapsuudenkotiini.

”Mutta ei se aivan naapurissakaan ole, vai mitä, Kate?” Jemma totesi nyreästi.

”Matkaan menee vain kaksi tuntia, Jem. Satakaksikymmentä lyhyttä minuuttia A47-tietä pitkin, ei sen enempää.”

”Se tuntuu kahdelta päivältä, kun takapenkillä on tuo kak-sikko”, Jemma valitti nyökäyttäen päätään suuntaan, jossa vilkkaat veljentyttäreni ja veljenpoikani ahmivat ruokaansa. ”Haluaamme vain huolehtia sinusta. Olet kokenut niin paljon...”

”Tulen sinne kanssasi”, Tom puuttui puheeseen, ”mutta en kerro äidille.”

Junamatka Liverpool Streetiltä Norwichiin oli tarjonnut mi-

nulle erinomaisen tilaisuuden pohtia viime kuukausien painajaismaisia tapahtumia ja todeta, että päätökseni olla muuttamatta takaisin Wynbridgeen oli ollut oikea. Olin tuijottanut ulos ikkunasta, kun maailma oli vilahdellut ohi ja maisema oli muuttunut hiljalleen puhtaammaksi ja vehreämmäksi.

Minä tiesin, että valitsemani talo olisi minulle ihanteellinen piilopaikka. Se sijaitsi kaupungissa, vaikkakin paljon pienemmässä kuin Lontoo, ja tarjosi siksi kaipaamaani urbaania anonyymiutta. Nimettömyys vetosi minuun aivan yhtä paljon kuin alkuperäiset liukuikkunat ja ulko-oven värillinen mosaiikki-ikkuna.

Norwichiin minua oli alun perin houkuttanut sen historia ja erikoinen linna. Bonuksena toimi se, ettei seutu ollut minulle ennuudesta tuttu. Kaikki uusi tuntui oikealta. En halunnut elää jossakin, missä muistot ja menneisyyden haamut vanisivat joka kulman takana valmiina hyppäämään esiin ja muistuttamaan minua kaikesta, minkä olin jättänyt taakseni. Elämäni oli saamassa odottamattoman, uuden alun, jossa Norwich oli tyhjä sivu kiehtovine historioineen, ja maltoin tuskin odottaa, että pääsisin tutustumaan siihen. Lisäksi Nightingale Squaren ja Wynbridgen välissä oli riittävästi kilometrejä, jottei perhe poikkeaisi täyttämässä jääkaappiani viiden minuutin välein, mutta olisin silti tarpeeksi lähellä sovittua päiväretkeä varten.

”Olet liian laiha”, minua asemalla halannut Tom oli sanonut, kuten olin arvannutkin, ”ja näytät siltä, ettet ole nukkunut viikkoon. Toivoin, että Skypessä valaistus olisi vain tehnyt temppujaan, mutta...”

”Sydämeni on särkynyt”, olin vastannut ylskantaan, mutta totuudenmukaisesti. ”Mitä odotit?”

En uskaltanut ajatellakaan, mitä Tom olisi sanonut, jos hän

Rakkautta ja yhteisöllisyyttä Norwichin idyllisissä maisemissa

Kate Harper on vastikään eronnut antiikkialan ammattilainen. Kate päättää muuttaa vilkkaasta Lontoosta Itä-Englannin kodikkaaseen pikkukaupunkiin Norwichiin, tavoitteenaan elää rauhallista erakkoelämää. Uteliaat mutta hyväsydämiset naapurit Nightingale Squarella vesittävät kuitenkin Katen aiheet.

Kun iso urakoitsija ostaa lähistöltä viktoriaanisen kartanon ja uhkaa muuttaa historiallisen rakennuksen rikkaiden ökyasunnoiksi, naapurustossa alkaa tapahtua. Voiko pieni yhteisö estää urakoitsijan aiheet? Entä kuka on mystinen ja komea Luke, joka ilmestyy kaupunkiin yllättäen aivan kartanokaupan kynnyksellä?

Aurinkoa ja apilankukkia aloittaa hurmaavan Nightingale Square -sarjan.

Heidi Swain on palkittu brittiläinen kirjailija, jonka kirjat ovat tuttu näky bestseller-listoilla. Hänen kirjojaan on myyty yli miljoona kappaletta. Swain asuu Norfolkissa ja rakastaa puutarhanhoitoa.